

Nagy Zoltán (1937–2015)

Nagy Zoltán 1937. december 26-án Ravazdon született. A család anyagi körülményei miatt az elemi (általános) iskola elvégzése után nem tanulhatott tovább: eleinte szőlőmunkásként, illetve mező-

gazdasági munkásként dolgozott, később a vízügyi környékbeli munkáinál kubikus, majd a kubikusok brigádfőzetője lett. Szorgalmas és jó eszű fiatalként kulturális igényeit a könyvek mellett a falu színháza körében közreműködve elégítette ki: a világo-si fegyverletétel után írt (1855), a vidéki magyarság élni akarását és egészséges humorát is kifejező, dalokkal, zenével, táncokkal színesített „A vén bakancsos és fia, a huszár” c. népszínműre különösen jó szívvel emlékezett vissza szinte minden anekdotázó beszélgetéskor. 1956-ig DISZ (Demokratikus Ifjúsági Szövetség) titkár is volt.

1957 őszétől sorkatoná lett, ahol lehetősége nyílt levelező úton megkezdni szakmai tanulmányait a Kvassay Híd- és Vízmű-építő Technikumban, amelyet a leszerelése után fejezett be. Az Észak-dunántúli Vízügyi Igazgatóság Tatai Szakasz mérnökségén kezdett dolgozni raktárosként és munkavezetőként, majd Tatán a szakasz mérnökséget vezette. 1962-ben nősült, Komáromba költözött, mindkét gyermekük felsőfokú képesítést szerzett.

Nagy Zoltán levelező tagozaton 1963-tól a bajai Felsőfokú Vízgazdálkodási Technikumba járt, majd az intézmény fejlesztése révén főiskolai végzettséget szerzett. Ezt követően a Budapesti Műszaki Egyetemen szerzett építőmérnöki diplomát, végül a Gödöllői Agrártudományi Egyetemen képezte tovább magát. 1975-től a győri székhelyű Rábai Szakasz mérnökséget vezette, majd az Észak-dunántúli Vízügyi Igazgatóság Központjában vízgazdálkodási osztályvezetővé nevezték ki.

Mindvégig Komáromban lakott, szabad ideje egy részében a szőnyi, majd koppánymonostori szőlőjét és kertjét művelte, gondozta, szakértelemmel és nagy kedvvel borászkodott is. A kárpótlásokat követően örökséggel magánerdő-tulajdonos lett Ravazdon, azonnal belépett az OEE-be (2000), és a Győr-Moson-Sopron megyei Magánerdő Gazdálkodási és Környezetvédő jogfolytonos Helyi Csoportunknak mindvégig nagyon tevékeny tagja lett, valamennyi rendezvényünkön részt vett párjával, Szilvia asszonnyal. Erdőbirtokain a fakitermelési, illetve erdőfelújítási, sőt erdőtelepítési műveletekhez mindig a környék legjobb szakembereit szerződtette le, de ellenőrizni is tudta őket, hiszen falusi gyerek lévén alapszíntén értett a táji erdőkezeléshez. Nagyon szeretett erdészek között lenni, és soha nem maradt ki a „szakmaközi” ugratásokból, miközben sok-sok vízügyi ismeretét, táji tapasztalatait megosztotta velünk. A régi vízügyi tárcát az utóbbi évtizedekben többször

átszervezték, így Nagy Zoltán az Észak-dunántúli Környezetvédelmi Felügyelőség Víz-készlet-gazdálkodási Osztálya helyettes vezetőjeként ment nyugdíjba. Nyugdíjas éveiben műszaki ellenőrként dolgozott a Fertőszéplaki Téglaiipari Kft.-nél, a Győri Kommunális Szolgáltató Kft.-nél, és a vízgazdálkodási főprofilú dorogi Gerecse-Pilis Vízi Társulatnál. Pándzsa-menti szülőfalujába, Ravazdra is gyakran hazajárt, a rokonsághoz is, erdeit szemlélteni is.

A vízügy maga az élete volt: a vízügy révén és köreiből vált falusi egyszerű emberből régiószerte ismert és elismert, köztiszteltelen álló mérnökemberré. Szülői örökségként a föld, az erdő, a munka szeretete, az adott szó értéke határozták meg mindennapjait. A negyed századdal ezelőtti, gyakran gyomorforgató „nagy maszkcserék” érintetlenül hagyták, a szíve egész életében nem csak anatómiailag dobogott balközépen.

Végakarata szerint a szülőföldben nyugszanak földi maradványai, a Győr-Zirc-Veszprém ősi út menti temetőtől pár száz méterre már a Sokoró örhegyi erdőmaradványai és új telepítései suttognak, a másik irányban pár kilométerre Győrszentmárton/Pannonhalma szent hegyéről szól a harang több mint egy évezrede.

Kedves Zoltán, az Általad bölcs derűvel ugratott fiatalabb erdész kollégáknak pedig *Zoli bácsi!*

Helyi Csoportunk koszorújának szalagján Villon egyik balladájának Faludy-fordításával búcsúzunk:

„A földbe térünk mindahányan,
s az évek szállnak, mint a percek,
véred kiontott harmatával
irgalmazz nekünk, Jézus Herceg!”

Bolla Sándor

Tóth Kálmán (1922–2015)

Mérnökcsaládban született Budapesten. A Fasori Evangélikus Gimnáziumban 1940-ben érettségizett. 1940 őszén a Műegyetem soproni Karának Erdőmérnöki Osztályára iratkozott be. Erdőmérnöki oklevelét a házákat ért háborús katasztrófa és az azt kö-

vető évek keserves gazdasági helyzete miatt 1947-ben szerezhette meg.

Mérnöki munkáját segéderdőmérnöként a Lenti Állami Erdőgazdaságnál kezdte, majd Uzsapusztán, az Erdészeti Szakmunkásképző Iskolát vezette. 1949-ben Sümegen erdőgondnok, 1950-ben ismét Lentibe került, műszaki előadó lett az igazgatóságban. Ezt követően az Erdőgazdasági Építővállalatnál építésvezető, útépítéseket, magas- és mélyépítéseket irányított Lentiben, Parádon és Szilvásváradon. A vállalat megszűnését követően 1954-ben átkerült a Borsodi Mélyépítő Vállalathoz. 1959-ig főépítésvezetőként dolgozott Kazincbarcikán, Ózdon és Diósgyőrben, ez utóbbinál a nagykohó építésénél a csatorna, a derítő, a kábelakna, a gépalapozások munkáit irányította.

1960-ban átkerült az Aszfalt Útépítő Vállalathoz. A gimnáziumban szerzett angol nyelvtudásának köszönhetően külföldi munkák vezetésére küldték ki hajdani angol gyarmati területre, ahol az angol szakkifejezésekben tökéletesíthette magát. Irakban a Bagdad-Kut közötti útépítésen szakasz mérnök volt. Két év alatt 128 kilométer utat épített. Az ottani kormánytól kitüntetését kapott. Hazatérve, az UVATERV-nél csoportvezetőként utakat, vasutakat tervezett. 1965-ben Indiába küldték ki, érintetlen dzsungelben egy hegy tetejéről kellett a vasércet leszállítani a völgybe. Ennek során 12 óriási szállítószalagot épített ejtőtornyokkal, érc-törőkkel, tárolókkal és ércdúsító helyek kialakításával. Emellett a mérési és a betonozási munkák kivitelezését, valamint ellenőrzését is elvégezte. 1967-ben tért haza, de még abban az évben kiküldték Nigériába. Egy Dunántúli nagyságú területen, Mauduguri és Kano térségében utak, közművek, mélyfúrási kutak irányítását és építésének szervezését látta el. Ezenkívül a kivitelező vállalatok műszaki- és költségellenőrzését, a meglévő létesítmények üzemeltetését végezte. Hét éven keresztül az állam főmérnöke és műszaki tanácsadója is volt. 1974-ben ismét az UVATERV-nél műszaki-gazdasági tanácsadó. Ennek során a Tripoli-Sfax vasútvonal tervezését irányította. Ennek során, 1-4 hónapos időtartammal, 10 alkalommal járt Líbiában tárgyalások és geodéziai mérések ügyében. Ezzel párhuzamosan Jordániában az Amman – Jordán-völgy közötti út lehetséges nyomvonalára adott szakértői javaslatot.

Hatvanéves korában lett nyugdíjas. Harminchárom év múlva, 2015. március 9-én a budapesti XI. kerületi lakásában érte a halál. Hamvait Sopronban felesége családijának, a Dávidházy családnak a sírjába temették el 2015. március 31-én.

Tóth Kálmán életműve jól bizonyítja, hogy geodéziából *Sébor János* professzor, út-vasút-híd- és vízépítésből *Modrovich Ferenc* professzor milyen sikeresen tanította diákjait. Ezért tudott oly sok erdőmérnök a vörös diktatúra meghurcolásának éveiben más pályákon boldogulni.

Évfolyamunknak köszönetetben álló diákja volt. Nyolcvannégy diák közül már csak heten tudunk rá emlékezni. Emléket, míg élünk, megőrizzük. Kálmán! Nyugodjál békében! Követni fogunk...

vitéz Hábel György